

Arrest

nr. 200 800 van 7 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent afkomstig van Akhonzada Sahib Hada (district Behsud, provincie Nangarhar). U verklaart eenentwintig jaar oud te zijn. U ging naar school tot de twaalfde graad. In het begin van 1393 begon u te werken voor senator H.L.B. als een secretaris. Tijdens de uitoefening van deze job verbleef u in Jalalabad. Uw vader is directeur van een school in uw geboortedorp.

Nadat u vier of vijf maanden werkte voor senator H.L.B. ontving u een eerste telefoontje van een lid van de Taliban. U werd beschuldigd van spioneren en werd aangemaand om uw job te verlaten. U nam dit niet serieus. Ook uw vader kreeg telefoons. U besloot uw job niet te verlaten. Negen maanden nadat u de job begon, werd er een dreigbrief afgeleverd in uw geboorteplaats, Akhonzada Sahib Hada. U besloot nog steeds uw job niet te verlaten. In de eerste maand van 1394 (komt overeen met maart-april 2015 in de Westerse kalender) werd uw huis aangevallen. Uw oudere zus P. kwam hierbij om het leven. U bleef verder telefoons krijgen na deze aanval. De Taliban zei daarin u te kunnen vergeven voor uw tewerkstelling voor de senator als u hen de coördinaten zou doorgeven van de plaatsen waar de senator naartoe ging. U weigerde dit en stopte met uw job tijdens de 6de maand van 1394 (komt overeen met augustus-september 2015 in de Westerse kalender). U verbleef nog wel in het huis van de senator in Jalalabad, maar de senator zei dat u niet langer kon blijven als u niet voor hem werkte. U besloot om in overleg met uw vader twee maanden later Afghanistan te verlaten. U was vijfenveertig dagen onderweg en via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Oostenrijk, Duitsland kwam u in België aan. Op 29 december 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, een schoolattest, een kopie van de taskara van uw vader, een dreigbrief, een tewerkstellingsattest, een badge van uw werk en de enveloppe waarin deze documenten werden bezorgd. Bovendien legt u ook een medisch attest neer omtrent de behandeling die u momenteel ondergaat voor tuberculose.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst kan gezegd worden dat het loutere feit dat u zou hebben gewerkt voor iemand die voor de overheid werkt, namelijk H.L.B., een senator in Afghanistan, niet voldoende is om van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen spreken. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er immers concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u dus aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van bepaalde redenen, in de toekomst, bijvoorbeeld in geval van een terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld zou worden.

U hebt in casu deze vervolgingsfeiten op geen enkele manier geloofwaardig kunnen maken. Zo is het opvallend hoe u onmiddellijk in het begin van het gehoor op het CGVS de tijdslijn van de gebeurtenissen zoals u ze uiteengezet hebt op DVZ (vragenlijst van 4 februari 2016, vraag 3.5) wijzigt. Niet alleen de data van de gebeurtenissen blijken niet te kloppen, ook de volgorde van de verschillende gebeurtenissen die geleid hebben tot uw vlucht, blijkt anders te zijn. Waar u bij DVZ nog verklaarde dat er eerst een aanval op uw ouderlijke huis gebeurde waarbij uw zus P. om het leven kwam en dat er nadien een dreigbrief aankwam, blijkt dit nu omgekeerd te zijn (CGVS, p.2). De dreigbrief die u bij DVZ nog situeerde in de eerste maand van 1394 blijkt nu veel vroeger te zijn aangekomen namelijk in de 9de maand van 1393 (komt overeen met november-december 2014 in de Westerse kalender). De aanval op uw huis blijkt niet te hebben plaatsgehad in 1393 zoals u bij DVZ zei maar in de eerste maand van 1394 (komt overeen met maart-april 2015 in de Westerse kalender). Deze fouten wijt u zelf aan de tolk die u had tijdens het gehoor op DVZ (CGVS, p.13). Echter toen u in het begin van het gehoor op het CGVS werd gevraagd hoe het interview bij DVZ was verlopen gaf u aan geen commentaar te hebben (CGVS, p.3). Hiermee geconfronteerd, zei u dat het lang geleden was en dat u niet kon zeggen dat het slecht was omdat u respect hebt voor onze administratie (CGVS, p.13). Dat u zich echter zo tegensprekt in de data en de volgorde van de gebeurtenissen, doet twijfel rijzen of deze zich wel degelijk hebben afgespeeld. Ook bij het overzicht van uw familie (vragenlijst van 4 februari 2016, vraag 17) geeft u trouwens aan dat uw zus P. is overleden in 1393.

Voorts bent u ook onduidelijk over de bedreigingen die u ontving. Zo zegt u dat in de dreigbrief wordt gezegd dat u uw job moet verlaten en dat u zich bij hen moet aansluiten. U moest naar hen toe gaan, naar Tora Bora waar ze hun centrum hebben. In de dreigbrief is daar echter niets van terug te vinden. Er staat dat u niet naar hen hebt geluisterd en dat u uw job niet verlaten hebt en daarom door hen tot de dood bent veroordeeld. Nergens staat geschreven dat u zich bij hen zou moeten aansluiten (CGVS, p.14).

Na deze dreigbrief kreeg u geen telefoontjes meer. U bleef verder werken. De telefoontjes begonnen terug na de aanval op uw ouderlijke huis.

Daarin zeiden ze dat ze u niet zouden vergeven, tenzij u de coördinaten van H.L.B. zou doorgeven (CGVS, p.15). U zou moeten doorgeven waar hij verbleef en waar hij naartoe ging. U kon dit echter niet doen (CGVS, p.12). Opvallend genoeg heb u deze specifieke vraag van de Taliban aan uw persoon onvermeld gelaten in uw interview bij DVZ. Dit is onbegrijpelijk, aangezien dit de uiteindelijke aanleiding voor u geweest is om te stoppen met uw werk en Afghanistan te verlaten. Meer nog in het interview bij DVZ heeft u zelfs niet vermeld dat u zelf telefoontjes kreeg van de Taliban. Daar vermeldt u dat het uw vader was die de telefoontjes kreeg. Dit opvallende verschil verklaart u door te zeggen dat ze het u niet hebben gevraagd. U kreeg volgens u niet de kans om dat te zeggen, u verklaart dat u nog net op het einde van het gehoor van DVZ de dood van uw zus kon vermelden (CGVS, p.16). Dit klopt echter niet, want op DVZ bent u net uw asielrelaas begonnen met de aanval op uw huis en de dood van uw zus. U zag blijkbaar wel nog de kans om te praten over de madrassa in uw dorp en vermeldde voorts dat ook Daesh aanwezig is. Daesh speelt nochtans geen rol in uw persoonlijke asielrelaas, dat gaf u zelf onmiddellijk aan tijdens uw interview op het CGVS (CGVS, p.2). Dat u dus zulke essentiële elementen onvermeld hebt gelaten bij DVZ, is onbegrijpelijk.

Dat u het doen en laten van H.L.B. moest doorgeven aan de Taliban hebt u blijkbaar ook met hem besproken. U geeft aan dat hij u hierna niet meer vertrouwde (CGVS, p.15). Dat maakt het des te opvallender dat u na het stoppen van uw job tijdens de zesde maand van 1394 nog twee maanden in zijn huis in Jalalabad mocht verblijven zonder problemen. U verklaart dit door te zeggen dat hij u uiteindelijk vroeg om het werk te hervatten of weg te gaan (CGVS, p.16). Als hij u niet meer zou vertrouwen, is het echter zeer bizar dat hij u zou vragen om het werk te hervatten. Op te merken valt nog dat u ook de data van stopzetting van uw job en verlaten van Afghanistan op het CGVS weer anders plaatst dan bij DVZ. Zo gaf u bij DVZ aan uw job stopgezet te hebben tijdens de vierde maand van 1394. Dit blijkt nu de zesde maand van 1394 te zijn. Ook hebt u Afghanistan niet meer verlaten in de zevende maand van 1394, zoals aangegeven bij DVZ, maar tijdens de achtste maand (CGVS, p.13). Ook over wat er na uw vertrek uit Afghanistan is gebeurd legt u geen eenduidige verklaringen af. Zo verklaart u op het CGVS dat ze nog een paar keer zijn komen vragen naar u, maar dat uw vader aan hen gezegd heeft dat u daar niet bent. Er zouden geen verdere bedreigingen meer geweest zijn (CGVS, p.16-17). Dit staat toch in schril contrast met uw verklaringen op DVZ waar u zegt dat uw vader nog steeds telefoontjes ontvangt en dat de situatie onhoudbaar is. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat de telefoontjes gestopt zijn na het interview bij DVZ (CGVS, p.17). Een verklaring hiervoor levert u echter niet aan. Nochtans had u eerder aangegeven dat ook uw vader werd aangespoord om zijn job te verlaten (CGVS, p.16), maar blijkbaar ondervindt ook hij geen persoonlijke problemen meer.

Tot slot kan nog vermeld worden dat u ook niet duidelijk bent over uw verblijfplaatsen. Waar u bij DVZ (vragenlijst van 4 februari 2016, vraag 10) nog duidelijk een adres in Kabul vermeldde waarbij u bovendien zei dat u daar verbleef van 1393 (komt overeen met 2014 in de Westerse kalender) tot de vierde maand van 1394 (komt overeen met juli-augustus 2015 in de Westerse kalender) blijkt dit op het CGVS niet meer te kloppen. Op dit adres zou u slechts enkele dagen per maand verbleven hebben wanneer u naar H.L.B. ging in Kabul. Voor de rest blijkt u te hebben verbleven in Jalalabad (CGVS, p.13). Dit spreekt ook uw andere verklaringen tegen. Zo zegt u dat u bij H.L. bleef, dat u met hem meereisde (CGVS, p.8). Even later zegt u echter ook dat H.L.B. meestal in Kabul was, om de senaatscommissies bij te wonen (CGVS, p.13). Dat u dus ook geen duidelijke verklaringen aflegt over uw woon- en werkplaatsen, tast des te meer uw geloofwaardigheid aan.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara, de kopie van de taskara van uw vader en de puntenlijst van uw school is hoogstens een vaststelling van uw identiteit en scholingsgraad, twee zaken die niet betwist worden. Uw badge van uw werk en tewerkstellingsattest ondersteunen op geen enkele manier de door u aangehaalde problemen. Het is trouwens opmerkelijk dat het tewerkstellingsattest werd opgemaakt in het Engels en dat er bijzonder veel taalfouten instaan. De data van tewerkstelling worden dan weer in het Pashtu vermeld. Er wordt weinig specifiek een melding gemaakt van een tewerkstelling van 2014 tot 2015, zonder enige vermelding van maanden. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Hetzelfde argument gaat ook op voor de dreigbrief die u voorlegt.

De medische attesten die u voorlegt omtrent de behandeling voor tuberculose die u momenteel ondergaat, hebben geen betrekking op uw asielrelaas.

Medische problemen op zich houden overigens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar.

Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker wijst erop dat op heden hogere overheidsfunctionarissen en hun medewerkers doelwitten zijn van de taliban, alsook dat het feit dat hij voor senator H.L.B. heeft gewerkt niet in vraag wordt gesteld.

Hij wijst er tevens op dat hij en zijn familie door de taliban werden aangevallen, waarbij zijn zus om het leven kwam. Hij stelt dat hij aan de hand van zijn coherente verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontegensprekelijk heeft aangetoond dat hij tot op heden met een aanslag op zijn leven wordt geconfronteerd, meer bepaald met doodsb bedreigingen van de taliban en een dreigbrief. Hij meent dat hij in Afghanistan geen intern vestigingsalternatief meer heeft en dat hij niet meer op de bescherming van zijn gezin kan rekenen *“aangezien zij familie machteloos geworden is”*.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van *“de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht”*.

Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot *“enkel standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht en het verhoorverslag staat”*. Verder meent hij *“dat bij een bloemlezen van zijn verklaring bij de DVZ er geen volgorde vast te stellen is”*. Hij stelt dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken een korte toelichting werd gevraagd van zijn asielrelaas. Volgens hem is er geen volgorde in zijn verklaringen en werd er evenmin een volgorde gevraagd. Hij stelt ook dat hij bij het begin van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft gemeld dat er problemen waren in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken: *“[...] dat bepaald informatie omtrent de gebeurtenissen in zijn asielrelaas niet correct werden genoteerd, zijnde het jaar waarin hun huis door de taliban werd ingevallen en alwaar zijn zus P. om het leven kwam en het jaar waarin verzoeker de dreigbrief van de Taliban ontvangen heeft.”*

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij onduidelijk is omtrent de bedreigingen die hij heeft ontvangen, stelt verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft gezegd dat de taliban hem vroeg om zich bij hen aan te sluiten. Verzoeker meent verder als volgt: *“Als de taliban aan verzoeker niet gevraagd heeft om bij de taliban aan te sluiten en verzoeker in zijn verklaring bij het CGVS een mogelijk aansluiten bij de taliban niet vermeld heeft, dan schendt de beslissing de materiële motiveringsplicht door dat de bestreden beslissing een andere betekenis aan de verklaring van verzoeker geeft die in strijd met de geest van het gehoor is.”*

Betreffende het niet vermelden van de vraag van de taliban om de coördinaten van H.L.B. door te geven op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt verzoeker dat hem werd gevraagd om een algemene samenvatting van zijn asielrelaas en dat specifieke elementen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienen te worden gegeven. Hij stelt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken de essentie van zijn asielaanvraag heeft gegeven, namelijk de vervolging door de taliban wegens zijn tewerkstelling bij de overheid.

Aangaande hetgeen gebeurde sinds zijn vertrek, wijst verzoeker erop dat er meer dan een jaar is verlopen tussen zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij stelt vervolgens als volgt: *“Bij zijn aankomst in België had hij informatie omtrent de gebeurtenissen die plaatsgevonden hebben onmiddellijk na zijn vertrek uit Afghanistan. Na zijn gehoor bij DVZ kwamen geen telefoon oproep aangezien de Taliban op de hoogte werd gebracht dat verzoeker in Afghanistan niet meer te vinden is.”*

2.1.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

“Verzoeker stelt vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing zich beperkt tot een verkeerdelijk analysis van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker merkt op dat de graad van conflict-gerelateerd geweld in zijn regio van herkomst regelmatig, hevige en voortdurende van aard is. De toename van het aantal burgerslachtoffers bij terreuraanslagen in Behsud dwingt het inwoners van deze stad hun woonplaats te verlaten. De inwoners van het dorp Akhonzada Sahib Hada, district Behsud, provincie Nangarhar kunnen niet meer op de bescherming van nationale autoriteiten rekenen.

Gezien de gegronde vrees voor wittekeurig geweld in zijn regio van herkomst in Afghanistan, zijnde Behsud, schiet de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing te kort gezien de Commissaris-generaal nagelaten heeft de weigering van de subsidiaire bescherming ten aanzien van Behsud afdoend te motiveren.

Uit het administratieve dossier blijkt ontegensprekelijk dat de bestreden beslissing de reële herkomst en achtergrond van verzoeker in Behsud niet betwist.

In tegendeel leest Uw Raad een verkeerdelijk analysis van de veiligheidssituatie in Jalalabad terwijl verzoeker geen reëel intern vluchtalternatief in Jalalabad heeft en dat verzoeker geen herkomst en achtergrond in Jalalabad heeft.

Zijn herkomst uit het dorp Akhonzada Sahib Hada, district Behsud, provincie Nangarhar wordt met alle middelen van recht bewezen, zijnde aan de hand van zijn coherent verklaring en geografische kennis omtrent zijn regio.

Tot op heden wordt zijn regio getesteed door toenemend activiteiten van taliban.

In het licht van voorgaande kan niet in twijfel worden getrokken dat verzoeker in Afghanistan het reële risico loopt om steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden of een slachtoffer zou zijn van het lopende willekeurige geweld. Meer nog, dat er in Afghanistan geen reële intern vluchtalternatief meer is.

Uit de voorgaande merkt Uw Raad op dat de Commissaris-generaal in gebrek gebleven is een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Bovendien, is de Commissaris-generaal in gebrek gebleven de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afdoende te motiveren ten aanzien van zijn Akhonzada Sahib Hada, district Behsud, provincie Nangarhar.

Met andere woorden, wordt het gevaar voor verzoeker in Behsud niet geanalyseerd.

Het is voor Uw Raad onmogelijk om een wettigheidstoezicht van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te voeren.

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht."

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 9 februari 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een kaart van het grootstedelijk gebied van Jalalabad en het EASO-rapport "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation" van december 2017 (rechtsplegingdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. In zoverre verzoeker in het tweede middel met de schending van "de Wet Motivering Bestuurshandelingen" verwijst naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient vastgesteld dat verzoeker nalaat aan te duiden welk(e) artikel(s) hij van deze wet geschonden acht. Waar hij toevoegt "zijnde de materiële motiveringsplicht", dient erop gewezen dat de voormelde wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht betreft.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van zijn tewerkstelling als medewerker van senator H.L.B.. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de chronologie in zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afwijkt van de chronologie weergegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken; (ii) hij verklaart dat in de dreigbrief wordt gezegd dat hij zijn job moet verlaten en zich moet aansluiten bij hen, terwijl dit geenszins wordt gesteld in de voorgelegde dreigbrief (zie map

'Documenten' in het administratief dossier); (iii) hij op de Dienst Vreemdelingen zaken geen melding maakte van de vraag van de taliban om hen de coördinaten van senator H.L.B. door te geven; (iv) zijn verklaringen over de houding van senator H.L.B. incoherent zijn; (v) zijn verklaringen over het stopzetten van zijn job en het verlaten van Afghanistan op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overeenstemming zijn met zijn verklaringen dienaangaande op de Dienst Vreemdelingen zaken; (vi) hij evenmin coherente verklaringen aflegde over hetgeen er na zijn vertrek in Afghanistan nog zou zijn gebeurd; (vii) hij ook over zijn verblijfplaatsen geen eenduidige verklaringen aflegt; (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen volgorde is vast te stellen in zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingen zaken en dat hem hier ook niet om werd gevraagd, dient vastgesteld dat uit een lezing van verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingen zaken (administratief dossier, stuk 20) blijkt dat verzoeker wel degelijk een chronologie in zijn verklaringen hanteerde. Bij aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaf verzoeker aan dat hij geen commentaar had over het interview op de Dienst Vreemdelingen zaken (gehoorverslag CGVS, p. 3). Later tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voerde verzoeker dan weer aan dat er problemen waren met de tolk op de Dienst Vreemdelingen zaken, dat het interview op de Dienst Vreemdelingen zaken reeds lang geleden plaatsvond en dat hij niet kon zeggen dat dit interview slecht was omdat hij respect heeft voor de Belgische administratie (gehoorverslag CGVS, p. 13). In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker dan weer aan dat *"bepaald informatie omtrent de gebeurtenissen in zijn asielrelaas niet correct werden genoteerd"*. Verzoeker tracht op een gekunstelde *post factum*-wijze zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingen zaken in overeenstemming te brengen met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen niet ernstig is.

Verder blijkt uit een lezing van het gehoorverslag dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat in de dreigbrief wordt gevraagd dat hij zich bij de taliban zou aansluiten (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Voorts dient erop gewezen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de vraag van de taliban om de coördinaten van senator H.L.B. aan het mee te delen, hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers.

Waar verzoeker aanvoert dat er na zijn interview op de Dienst Vreemdelingen zaken geen telefoontjes meer kwamen van de taliban *"aangezien de Taliban op de hoogte werd gebracht dat verzoeker in Afghanistan niet meer te vinden is"*, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote *post factum*-verklaring. Verzoeker verklaarde immers dat ook zijn vader door de taliban werd bedreigd (gehoorverslag CGVS, p. 16), zodat niet kan worden ingezien op welke wijze louter diens mededeling aan de taliban dat verzoeker daar niet meer is, de taliban ertoe zou brengen om hem met rust te laten.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk en concreet verweer voert tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

"Dat u het doen en laten van H.L.B. moest doorgeven aan de Taliban hebt u blijkbaar ook met hem besproken. U geeft aan dat hij u hierna niet meer vertrouwde (CGVS, p.15). Dat maakt het des te opvallender dat u na het stoppen van uw job tijdens de zesde maand van 1394 nog twee maanden in zijn huis in Jalalabad mocht verblijven zonder problemen."

U verklaart dit door te zeggen dat hij u uiteindelijk vroeg om het werk te hervatten of weg te gaan (CGVS, p.16). Als hij u niet meer zou vertrouwen, is het echter zeer bizar dat hij u zou vragen om het werk te hervatten. Op te merken valt nog dat u ook de data van stopzetting van uw job en verlaten van Afghanistan op het CGVS weer anders plaatst dan bij DVZ. Zo gaf u bij DVZ aan uw job stopgezet te hebben tijdens de vierde maand van 1394. Dit blijkt nu de zesde maand van 1394 te zijn. Ook hebt u Afghanistan niet meer verlaten in de zevende maand van 1394, zoals aangegeven bij DVZ, maar tijdens de achtste maand (CGVS, p.13).

[...]

Tot slot kan nog vermeld worden dat u ook niet duidelijk bent over uw verblijfplaatsen. Waar u bij DVZ (vragenlijst van 4 februari 2016, vraag 10) nog duidelijk een adres in Kabul vermeldde waarbij u bovendien zei dat u daar verbleef van 1393 (komt overeen met 2014 in de Westerse kalender) tot de vierde maand van 1394 (komt overeen met juli-augustus 2015 in de Westerse kalender) blijkt dit op het CGVS niet meer te kloppen. Op dit adres zou u slechts enkele dagen per maand verbleven hebben wanneer u naar H.L.B. ging in Kabul. Voor de rest blijkt u te hebben verbleven in Jalalabad (CGVS, p.13). Dit spreekt ook uw andere verklaringen tegen. Zo zegt u dat u bij H.L. bleef, dat u met hem meereisde (CGVS, p.8). Even later zegt u echter ook dat H.L.B. meestal in Kabul was, om de senaatscommissies bij te wonen (CGVS, p.13). Dat u dus ook geen duidelijke verklaringen aflegt over uw woon- en werkplaatsen, tast des te meer uw geloofwaardigheid aan.

[...]

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara, de kopie van de taskara van uw vader en de puntenlijst van uw school is hoogstens een vaststelling van uw identiteit en scholingsgraad, twee zaken die niet betwist worden. Uw badge van uw werk en tewerkstellingsattest ondersteunen op geen enkele manier de door u aangehaalde problemen. Het is trouwens opmerkelijk dat het tewerkstellingsattest werd opgemaakt in het Engels en dat er bijzonder veel taalfouten instaan. De data van tewerkstelling worden dan weer in het Pashtu vermeld. Er wordt weinig specifiek een melding gemaakt van een tewerkstelling van 2014 tot 2015, zonder enige vermelding van maanden. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Hetzelfde argument gaat ook op voor de dreigbrief die u voorlegt.

De medische attesten die u voorlegt omtrent de behandeling voor tuberculose die u momenteel ondergaat, hebben geen betrekking op uw asielrelaas. Medische problemen op zich houden overigens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen.

Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berrmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal toegevoegde informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de voormelde analyse heden nog steeds actueel en correct is. Verzoeker uit weliswaar kritiek op de hiervoor geciteerde motieven, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7) onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus worden deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER